

16-02-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাৰ জ্ঞান এনেকুৱা অভিনৱ যে এই জ্ঞান আৰু যোগবলেৰে তোমালোক একেবাৰে পৱিত্ৰ হৈ যোৱা, পিতা আহিছে তোমালোকক জ্ঞানেৰে জ্ঞান পৰী বনাবলৈ"

*প্ৰশ্ন:- পিতাই যি অভিনৱ কাৰ্য কৰে তাৰ বাবে সন্তানসকলে পিতাক আগতীয়াকৈ কি পুৰস্কাৰ দিয়ে?

*উত্তৰ:- পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হোৱাটোৱেই তেখেতক আগতীয়াকৈ দিয়া পুৰস্কাৰ। এনে নহয় যে বাবাই প্ৰথমে আমাক সুন্দৰ বনাওক আৰু তাৰ পিছত আমি বলিহাৰ হ'ম। এতিয়াই পুৰা বলিহাৰ যাব লাগিব। শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কৰ্ম কৰি, নিজৰ সন্তানৰ চম্ভাল কৰিও শ্ৰীমতত চলাটোৱেই বলিহাৰ যোৱা। এই পুৰণি দুনিয়া খনত কংকৰ-পাথৰেই আছে ইয়াৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আঁতৰাই পিতাক আৰু নতুন দুনিয়াক স্মৰণ কৰিব লাগে।

*গীত:- আপুনি মৰমৰ সাগৰ ...

ওম শান্তি। সন্তানসকলে জানে যে পিতা সন্মুখত বহি আছে আৰু যি সকল দুৰত বহি আছে, সকলোৰে বাবে কৈছে, শুনিবতো তেওঁলোকেও লাগিব। সন্তানসকলে জানে যে পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ, সেয়ে নিশ্চয় তেওঁৰ ওচৰত জ্ঞান থাকিব নহয়নে। যেনেকৈ সন্যাসী বিদ্বান আছে তেওঁলোকে ভাবে আমি বিদ্বান। সন্তানসকলে জানে পৰমপিতা পৰমাত্মা, মাতা-পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে। তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। জ্ঞানেৰে সংগতি হয়। সেই জ্ঞান সাগৰৰ পৰা যেন কলহ ভৰাই লয়। সাগৰতো অনবৰতে ভৰপূৰ হৈয়েই থাকে নহয় জানো। সাগৰৰ পৰা কিমান পানী গোটেই দুনিয়াখনে পাই থাকে। কেতিয়াও খালি নহয়, অফুৰন্ত পানী। তেনেকৈ পিতাও জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকে তেতিয়ালৈকে তেওঁৰ পৰা জ্ঞান শুনিয়েই থাকে। তেওঁ সদায়েই ভৰপূৰ। অকণমান জ্ঞান ৰত্ন দি দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা গোটেই সৃষ্টিয়েই সংগতি পায়। তেওঁ হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, তেওঁৰ সংগই পতিতৰ পৰা পাৱন কৰে। তোমালোক হৈছা জ্ঞান গঙ্গা, মানসৰোবৰো থাকে নহয়। সৰোবৰ এখন বৃহৎ হৃদ। সেয়াও কৈলাশ পৰ্বতত দেখুৱায়। ভাবি লয় যে ই এক ডাঙৰ সাগৰ, য'ত ডুব মাৰিলে মানুহ পৰী হৈ পৰে। পৰীবোৰৰ অৰ্থতো বুজি নাপায়। পৰীবোৰ অতিকৈ শোভনীয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা পিতাই আমাক এই জ্ঞান স্নান কৰাই এনেকুৱা সুন্দৰ শোভনীয় জ্ঞান পৰী বনায়। তাৰ সৌন্দৰ্য প্ৰাকৃতিক। ইয়াত কাজল ক্ৰীম আদি লগাই সাজোন-কাচোন কৰে। এয়া হৈছে কৃত্ৰিম সৌন্দৰ্য। তত্বই তমোপ্ৰধান। তাত তত্বও সতোপ্ৰধান হয়। দেবতাসকলৰ দৰে শোভনীয় আৰু কোনো হ'ব নোৱাৰে। ইয়াৰ সৌন্দৰ্য স্বাস্থ্যকৰ নহয়। তাত তোমালোকৰ স্বাস্থ্যও ভাল আৰু সৌন্দৰ্য্যতাও থাকে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে বাবাইতো অভিনৱ কাৰ্য কৰে। মানুহে ডাঙৰ-ডাঙৰ মাৰ্বলৰ মূৰ্তি বনায় অথবা ভাল কলাকৃতিৰে চিত্ৰ বনায় যাৰ বাবে তেওঁলোকে বহুতো পুৰস্কাৰ পায়। এতিয়া বিচাৰ কৰাচোন পিতাই জ্ঞান আৰু যোগবলেৰে আমাক কিহৰ পৰা কি বনাই দিয়ে। এয়াটো পিতাৰে অভিনৱ কাৰ্য। জ্ঞান আৰু যোগৰ কিমান মহানতা। বাবাৰ জ্ঞান বলেৰে আত্মা একেবাৰেই পৱিত্ৰ হৈ যায় এয়াও এক অভিনৱ কথা। ৫ তত্বও পৱিত্ৰ হৈ পৰে, যাৰ বাবে প্ৰাকৃতিক সুন্দৰতা থাকে। কৃষ্ণ বগা আছিল নহয়। মায়াই আকৌ ক'লা কৰি পেলালে। নতুন দুনিয়া আৰু পুৰণি দুনিয়াৰ প্ৰভেদতো থাকিবই নহয় জানো। প্ৰতিটো সামগ্ৰীয়েই সতোপ্ৰধান, সতো, ৰজো, তমো অৱস্থা পায়। দুনিয়াও এনেকুৱাই হয়। যেনেকুৱা মানুহ তেনেকুৱাই তেওঁলোকৰ বৈভৱো হয়। চহকীসকলৰ বৈভৱো ভাল। দুখীয়াৰ ওচৰত কঙ্কৰ-পাথৰেই থাকে। সেয়ে এই পুৰণি দুনিয়াতো কঙ্কৰ-পাথৰেই আছে। নতুন দুনিয়াত সকলোবোৰ নতুন হ'ব।

সেয়ে চোৱা কিমান মৰমৰ বাবা তেওঁ, তেওঁৰ আমি মহিমা কৰো। বাবাই নিজেতো নকয় – মই অতি মৰমৰ হওঁ। সম্ভানেহে বাবাৰ মহিমা কৰে। পিতাই কয় মই তোমালোকক জ্ঞান যোগেৰে কি বনাই দিওঁ। বাবাইনো পিছে কি পুৰস্কাৰ পায়। আগতীয়াকৈ বাবাক পুৰস্কাৰ দিয়ে অৰ্থাৎ তেওঁৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয়। গোৱাও হয় আপোনাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হওঁ, সেয়ে নিশ্চয় আগতীয়াকৈ বলিহাৰ হ'বা নহয়। এনেতো নহয় প্ৰথমে বাবাই বিউটিফুল বনাওঁক আৰু তাৰ পিছত তোমালোক বলিহাৰ হ'বা। বলিহাৰো সম্পূৰ্ণভাৱে হ'ব লাগে। সেই ৰহস্যও বুজোৱা হৈছে। এনে নহয় যে সকলো বাবাৰ ওচৰলৈ আহি ইয়াতে থাকি যাব। তোমালোকে শ্ৰীমতত চলিব লাগে। তেখেত হৈছে সৰ্ব আত্মাৰ পিতা। তেওঁক আত্মাবোৰৰ ৰচয়িতা বুলি কোৱা নহয়। সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা বা স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা বুলি ক'ব লাগে। বাকী আত্মা আৰু এই খেল খন অনাদি হয়। অৱশ্যে এই সময়ত পুৰণা দুনিয়াক নতুন বনায়। সলনি কৰে। শৰীৰতো বিনাশী হয়। বাবাই এতিয়া আমাৰ কিমান আয়ু বঢ়াই দিয়ে। বেহদৰ আয়ু হৈ যায়। তাত এভাৰেজ (গড় হিচাবত) ১৫০ বছৰ আয়ু থাকে। ইয়াতটো কোনোজনৰ আয়ু এবছৰো হয়। কাৰোবাৰ এমাহো নচলে। জন্ম হয় আৰু মৰে। তাত এনে নহয়। সকলোৱেই দীৰ্ঘায়ু হয়। নিয়মানুসাৰে সোনকালে বাচন ভাগি যাব নোৱাৰে। সেয়ে বাবাই বুজাইছে এতিয়া বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তোমালোক হৈছা শিৱশক্তি সেনা বাবাৰ সহায়ক। তোমালোকে বুজিছা এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য, সকলো বিকাৰী। সেই বিকাৰীসকলৰ পৰা সন্যাসী পৃথক হৈ যায় আৰু তাৰ পাছত সৃষ্টি ৰচনা কৰা নহয়। সন্যাসীয়ে সন্যাস সৃষ্টি হৈ ৰচিব অৰ্থাৎ মুখৰ দ্বাৰা নিজৰ নিচিনা সন্যাসী বনাব। সেইসকলক বংশাৱলী বুলি নকয়। বংশাৱলী গৃহস্থ আশ্ৰমত থাকে। সত্যযুগত বংশাৱলী ফুলৰ দৰে হয়। সন্যাসীবোৰৰ বংশাৱলী হ'ব নোৱাৰে। সীমিত সংখ্যক। এয়াতো অসীমিত। গৃহস্থ আশ্ৰম বুলি কোৱা হয়। বাস্তৱতে আশ্ৰম বহুত উচ্চ। আশ্ৰম হৈছে পৱিত্ৰ। বিকাৰী গৃহস্থক আশ্ৰম বুলি ক'ব পৰা নাযায়। পিতাই পৱিত্ৰ গৃহস্থ আশ্ৰম ধৰ্মী বনায়, মায়া ৰাৱণে অধৰ্মী বনাই দিয়ে। মনুষ্য অধৰ্মী হৈ পৰিল। ধাৰ্মিক, অধাৰ্মিক মনুষ্যকেই কোৱা হয়। জীৱ জন্তুক জানো তেনেকৈ কোৱা হ'ব। গতিকে বাবাই আহি ধাৰ্মিক কৰেহি আৰু মায়াই অধাৰ্মিক কৰি দিয়ে। কিন্তু তাক নাজানে। যেনেদৰে ঈশ্বৰক নাজানে তেনেদৰে মায়াকো নাজানে। পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়ে। কিন্তু সৰ্বব্যাপি হৈছে পাঁচ বিকাৰ। এই সময়ত সকলো ভক্তই পিতৃক স্মৰণ কৰে অৰ্থাৎ সকলোৰে ভিতৰত ভগৱানৰ স্মৃতি। এনে নহয় যে তেওঁ সৰ্বব্যাপি। ৫ বিকাৰেই দুখ দিয়ে। গতিকে ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে, বহুত দুখত আছে। আকৌ কৈ দিয়ে সুখ-দুখ ভগৱানে দিয়ে। ৰাৱণৰ নামেই পাহৰি যায় আৰু সম্পত্তিক মায়া বুলি ভাবি লয়। সম্পত্তিতো ধনক কোৱা হয়। এই সময়ত সকলো মনুষ্য মায়া ৰাৱণৰ শিষ্য। তোমালোক আহি ঈশ্বৰৰ শিষ্য হৈছা। তেওঁলোকে ৰাৱণৰ পৰা দুখৰ আশীৰ্বাদ লয়। তোমালোকে পিতৃৰ পৰা সুখৰ আশীৰ্বাদ লোৱা। পিতৃ আহি মাতা সকলক গুৰুৰ পদ দিয়ে। ইয়াত কয় স্বামীয়েই স্ত্ৰীৰ গুৰু, কিন্তু তেওঁতো আৰু বেছিকৈহে পতিত কৰি দিয়ে। দ্ৰৌপদীয়েও কৈছিল নহয় মোৰ সন্মান ৰাখা। এতিয়া পিতাই কৈছে এই কন্যাসকলৰ দ্বাৰাই উদ্ধাৰ কৰিম। কন্যাৰ গায়ন আছে, কন্যা সেই গৰাকী যি পিতৃৰ ঘৰ আৰু শত্ৰুৰ ঘৰ দুয়োখনকে ২১ জন্মৰ কাৰণে উদ্ধাৰ কৰে। এই সময়ত তোমালোক কন্যা হোৱা নহয়। মাতাসকলো কুমাৰী হৈ যায়। ব্ৰহ্মাকুমাৰী নহয় জানো। এই সময়ৰে মহিমা প্ৰচলিত হৈ থাকে। কুমাৰী সকলে পাৰ্গতালী দেখুৱালে। পিতৃয়ে কুমাৰী সকলক নিজৰ কৰি লৈছে। গতিকে নাম উজ্জ্বল হৈ লাগে। মাতা সকলেও ঈশ্বৰীয় কোলাত আহি কুমাৰী হৈ যায়। এনেয়েতো কন্যাৰ মহিমা মাথো গায়ন মাত্ৰহে। এতিয়া পুনৰ প্ৰেক্ষিকেলত পিতাই তোমালোকক জগাইহি। পিতৃয়ে কুমাৰীসকলক নিজৰ কৰি লৈছে। চিড়িৰে ওপৰলৈ উঠি পুনৰ তললৈ নমা কঠিন হৈ পৰে। এতিয়াও দেখিলে কোৱা- বিয়া নৰ্ক হয়। আকৌ সম্ভান জন্ম হ'লে মোহৰ ৰচিত বান্ধ খাই যায়। গতিকে পিতাই বুজাইছে আধা কল্প কন্যাক বিয়া দি বিকাৰী বনালা। এতিয়া পিতা আহি গ'ল, কয় যে পৱিত্ৰ হোৱা। দেখিছা নহয় পৱিত্ৰতাত সুখো আছে আৰু সন্মানো আছে। সন্যাসী সকলৰ কিমান সন্মান আছে। বন্ধন মুক্ত হৈ যায়। সেয়া হৈছে পৱিত্ৰতাৰ বল, সেয়া কোনো যোগৰ বল নহয়। যোগবল মাত্ৰ তোমালোকৰ ওচৰতহে আছে। তেওঁলোকৰ যোগ তত্বৰ লগত আছে, য'ত তেওঁলোক থাকে। যেনেদৰে পাঁচ তত্ব আছে তেনেদৰে ষষ্ঠ তত্ব, তাকে ব্ৰহ্ম ঈশ্বৰ বুলি কৈ

দিয়ে সেইবাবে তেওঁলোকৰ যোগ কৃত্ৰিম (Artificial)। সেই যোগৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ নহয়, সেইবাবে গংগাত স্নান কৰিবলৈ যায়। যদি নিশ্চয় থাকিলেহেঁতেন যে যোগৰ দ্বাৰা পাৰন হয় তেনেহ'লে গংগত স্নান নকৰিলেহেঁতেন। ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে তেওঁলোকৰ যোগ নিয়মৰ বাহিৰত। যেনেদৰে হিন্দু কোনো ধৰ্ম নহয়, তেনেদৰে ব্ৰহ্মও ঈশ্বৰ নহয়। থকাৰ স্থানকে ঈশ্বৰ বুলি ভাবি লয়। পিতাই আহি সেই কথাকে বুজাইছেহি। গতিকে কুমাৰী সকলে বুজাব পাৰিবা। আমি বি.কে. সকলে ভাৰতক স্বৰ্গ বনাওঁ, বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমানৰ ৰাজ্য গঢ়ো। পিতাই কয় মাতা সকলৰ নাম বহুত উজ্জ্বলাব লাগে। পুৰুষ সকলে ইয়াত সহায় কৰিব লাগে। তেওঁ পৱিত্ৰতাত থাকিব বিচাৰিলে পৱিত্ৰতাত থাকিবলৈ দিয়া। গতিকে পিতা আহি প্ৰথমে মাতাসকল আৰু কুমাৰীসকলক জ্ঞান দি নিজৰ কৰে। শিৱ বংশাৱলীতো সকলো হয়েই, পিচত ব্ৰহ্মাকুমাৰ আৰু ব্ৰহ্মাকুমাৰী হয়। কুমাৰো আছে কিন্তু বহুত কম। কুমাৰী বহুত আছে। তোমালোকৰ স্মাৰক মন্দিৰো ইয়াত সঠিক ভাৱে আছে। মনুষ্যই ভাবে বিকাৰৰ অবিহনে সৃষ্টি কেনেদৰে ৰচনা হ'ব। পিতাই কয় এতিয়া এই দুখদায়ী পতিত সৃষ্টি নালাগে। গতিকে নিশ্চয় পৱিত্ৰতাত থাকিব লাগিব। চৰকাৰেও কয় জন্মৰ হাৰ কম হওক, কাৰণ ইমান অল্প ক'ৰ পৰা আহিব। তেওঁলোকে পৱিত্ৰতাৰ কথা বুজি নাপায়। তোমালোকে জানিছা যে শিৱালয়ৰ স্থাপন হয়। বেহদৰ দুনিয়া শিৱালয় হৈ যায়। তেওঁলোকেতো এটা মন্দিৰৰ নাম শিৱালয় ৰাখি দিলে। সেয়া হৈ গ'ল হদৰ শিৱালয়। ইয়াত তৈয়াৰ হয় বেহদৰ শিৱালয়। গোটেই স্বৰ্গ খনকে শিৱালয় বুলি ক'ব। শিৱই দেৱী-দেৱতাৰ ৰচনা কৰে। তেওঁৰ মন্দিৰ বনোৱা আছে। সেয়া হৈছে চৈতন্য শিৱালয়। পুনৰ এইয়া বেশ্যালয় হৈ যায়। চৈতন্য দেৱতা সকলৰ জড় মন্দিৰ বনাই লৈ তেওঁলোকক আকৌ বিকাৰীলোকে পূজে। শিৱালয় শিৱবাবাই বনায়। সহযোগী হৈছে শিৱশক্তি পাণ্ডব সেনা। গৰিষ্ঠ সংখ্যক শক্তি হোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ নাম প্ৰখ্যাত হৈছে। কন্যা যথেষ্ট আছে। শিৱবাবাই তোমালোকক নিজৰ কৰি লয়। কৃষ্ণতো সৰু কুমাৰ আছিল তেওঁ কেনেকৈ নিজৰ কৰিব। তেওঁতো নিজেই বিয়া পাতি মহাৰজা হয়। গতিকে শিৱবাবাই কংসপুৰিৰ পৰা উলিয়াই তোমালোকক কৃষ্ণপুৰি সত্যযুগলৈ লৈ যায়। এয়া হৈছে কংসপুৰি এতিয়া গোটেই দুনিয়াখন এফালে আৰু তোমালোক কেইজনমান সন্তান আনফালে। আধা কল্প মনুষ্যই ওলোটাকৈ বুজালে। পিতাই চিধাকৈ বুজাইছে। আগতে বৈপৰীত্যৰ (Contrast) ওপৰত বহুত ভাল কিতাপ আছিল। এতিয়াটো পইণ্ট আৰু নতুন নতুন ওলায় আছে। পিতাই কৈছে দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকক বহুত গুঢ় কথা শুনাওঁ। একেলগে সকলো জ্ঞান নিদিওঁ। প্ৰথমতে পাতল কথা শুনাইছিলো। দিনে দিনে গুঢ় হৈ যায়। সকলো গুঢ় কথা একে সময়তে কেনেকৈ শুনাম। যিবিলাক এতিয়া বুজাওঁ সেইবোৰ কল্পৰ আগতেও বুজাইছিলোঁ, ইয়াত কোনো সংশয়ৰ কথা নাই। এনেকুৱাটো নহয় যে পিতাই আগতে এনেকৈ কৈছিল আৰু এতিয়া এনেকৈ কৈছে। আগতেটো প্ৰথম শ্ৰেণী আছিল। আৰু বহুত পইণ্ট আছে যিবিলাক ওলাই থাকিব। যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিব তেতিয়ালৈকে বাবাই শুনাই থাকিব। বাবাই যদি এতিয়া অলপ গুঢ় কথা শুনালে পিছত আকৌ ক'ব। এতিয়া আমি অধ্যয়ন কৰি আছো। শাস্ত্ৰবাদী সকলৰো শাস্ত্ৰ মুখস্থ থাকে। কিন্তু ১৮ অধ্যায়টো নাথাকে। এওঁতো জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। শুনায়েই থাকে। সেই পিতাই হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ। এই সংসাৰ খনত একোৱেই নাই। মৰমো নাই একো সাৰো নাই। তেওঁটো সকলো কথাৰেই সাগৰেই সাগৰ হয়।

মনুষ্যই কয়, তেওঁ (পৰমাত্মা) সৰ্বব্যাপী হয়। আমিও সেয়াই হওঁ (আত্মা) কিন্তু তেখেতৰ মহিমাটো বহুত হয়। সকলো ভক্ত, সাধু আদিয়ে তেখেতকে স্মৰণ কৰে। দুখত থকাৰ বাবেই পুনৰ নিৰ্বাণধামলৈ যোৱাৰ কথা কয়। সেয়ে যেতিয়া নিৰ্বাণধামৰ মালিক আহে তেতিয়াহে লৈ যায়। স্বৰ্গৰ উপহাৰ সন্তানসকলৰ বাবে পিতাই লৈ আহে। নিজে স্বৰ্গৰ মালিক নহয়। পিতাই স্বৰ্গৰ উপহাৰ দিয়ে। পিছত ৰাৱণে আহি দুখ দিয়ে। দুখক উপহাৰ বুলি কোৱা নহয়। স্বৰ্গৰ উপহাৰৰ চাবি কন্যা সকলক দিয়া হৈছে। কন্যা সকলে ভাৰতবৰ্ষক স্বৰ্গ ৰূপে গঢ়ি তোলে। কন্যাসকলে নিজৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলকো বুজাব পাৰে - আমি পাৰলৌকিক মাতা-পিতাৰ তোলনীয়া হ'লো।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) গৃহস্থক আশ্রম অৰ্থাৎ পৱিত্ৰ বনাব লাগে। পৱিত্ৰতাতে বল আছে, পৱিত্ৰতাতেই সন্মান আছে সেইবাবে যোগবল আৰু পৱিত্ৰতাৰ বল জমা কৰিব লাগে।
- (2) আটাইতকৈ মৰমৰ এজন বাবাই হয়, তেওঁৰ প্ৰতি সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ হৈ পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা বুদ্ধি আঁতৰাই দিব লাগে।

*বৰদান:- নিমিত্ত ভাৱৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো পৰিস্থিতিতে একৰস স্থিতিৰ অনুভৱ কৰোতা অনাসক্ত আৰু স্নেহী থোৱা।

যেতিয়া নিজকে নিমিত্ত বুলি ভাবি চলিবা তেতিয়া প্ৰতিটো পৰিস্থিতিতে স্থিতি একৰস হৈ থাকিব কিয়নো নিমিত্ত মানে হৈছে অনাসক্ত আৰু স্নেহী। গৃহস্থী হ'লে অনেক ৰস থাকে, 'মোৰ' ভাৱ বহুত থাকে। কেতিয়াবা মোৰ ঘৰ কেতিয়াবা মোৰ পৰিয়াল, গৃহস্থী ভাৱ থকা মানে হৈছে অনেক ৰসত পথভ্ৰষ্ট হোৱা। নিমিত্ত ভাৱ অৰ্থাৎ একৰস। নিমিত্তজন সদায় বোজা মুক্ত হৈ থাকিব আৰু সদায় উৰন্ত ক'লাত যাব। তেওঁৰ 'মোৰ' ভাৱৰ মমতা নাথাকিব, দুখৰ লহৰো নাহিব।

*গ্লোগান:- সন্তুষ্টতা আৰু সৰলতাৰ সমতা ৰখাটোৱেই শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ লক্ষণ।

!!ওম শান্তি!!

***